

La construcció del judici social

TEATRE. Hi ha espectacles teatrals que es converteixen en instruments imprescindibles per a la reflexió social i personal. És el cas de l'obra *El principi d'Arquímedes*, una obra amb la qual el dramaturg català Josep Maria Miró penetra de forma subtil en la consciència de l'espectador per induir-lo a reflexionar sobre com les seves pors i prejudicis poden condicionar i condicionar les seves relacions humanes, la seva confiança i, indiscutiblement, la seva capacitat de judici.

Prendre consciència de com la nostra capacitat per jutjar situacions es veu afectada de manera decisiva pels prejudicis i conviccions morals i socials és el joc emocional que Josep Maria Miró, autor i director de *El principi d'Arquímedes*, amaga hàbilment en aquest text guanyador del XXXVI Premi Born de Teatre 2011 i candidat als Premis Max 2013.

El Principi d'Arquímedes no és res més que un drama ben construït i equilibrat, que re la facultat de submergir a l'espectador en un joc psicològic que obre bretxes en la pròpia capacitat de determinar què és el bé i que és el mal, factor determinant per construir un judici proporcionat i just.

Miró en té prou amb un vestidor d'una piscina qualsevol, dos monitors: el Jordi l'Hector, L'anna, la directora del centre i una visita de David, un pare preocupat o descentrat segons s'interpreti, per construir un diàleg que, a força de salts enrere i endavant viu una situació complexa que, per desconcert dels personatges i del propi públic, treu de context un innocent gest de protecció i afecte d'un adult a un nen i el converteix en l'element sobre el qual es basa la sospita i destrueix la confiança i els fonaments de les relacions humanes.

Amb un ritme excel·lent, una precisió exquisida i una interpretació fenomenal d'Albert Ausellé (Hèctor), Roser Batalla (Anna), Rubén de Eguia (Jordi) i Santi Ricart (David) aquest drama contemporani, directe i rodó subratlla un conflicte moral partint d'una situació que molts definiríem com a normal, però que fora del seu context funda la sospita en la ment de l'espectador i converteix els seus prejudicis en els grans protagonistes, deixant latent com aquests condicionen la seva pròpia vida i la de l'entorn.